

De dragoste

Nichita Stănescu

Ea stă plictisită și foarte frumoasă
părul ei negru este supărat
mâna ei luminoasă
demult m-a uitat, -
demult s-a uitat și pe sine
cum atârna pe ceafa scaunului.

Eu mă înec în lumine
și scrișnesc în crugul anului.
Îi arăt dinții din gură,
dar ea știe că eu nu râd,
dulcea luminii faptură
mie, pe mine mă înfățișează pe când
ea stă plictisită și foarte frumoasă
și eu numai pentru ea trăiesc
în lumea fioroasă
de sub ceresc.